

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 54

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνας).—ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργου.—Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΘΕΙΣ, Διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσγμῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Οἱ νέοι ἐν τούτοις φίλοι του συνεπάρθησαν αὐτῷ διὰ τὴν γενναιοφροσύνην του, τὸ δὲ μεσονύκτιον ἐξῆλθε τοῦ «Πρασίνου Κονίκλου», ἀφείς τοὺς ἄλλους συνομιλοῦντας καὶ συνηνορούμενους.

Εἶχε δαπανήσει ἐν τῷ καπηλείῳ εἴκοσι ἐπτὰ φραγκα καὶ πενήτηντα λεπτά, οὐδαμῶς ὅμως μετενόει.

Ἐλαβεν ἀρκούσας πληροφορίας.

Ὁ Ροβινὼ εἶπεν αὐτῷ τὰ ἐξῆς :

Ὅτι πρὸς τὸ μέρος τῆς Βουλῶνης ὑπῆρχεν ἑπαυλις ἀποκρυπτομένη ὑπὸ τῶν δένδρων ἐκτεταμένου ἄλσους.

Ὅτι ἐν τῇ ἐπαύλει ταύτῃ, μεγάλῳ μάλλον ἢ οἰκίᾳ, συντηρουμένη καὶ διασκευασμένη μετ' ἐκτάκτου πλοῦτου, κατοίκει γυνὴ τις μόνη.

Ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ ἐρωμένη πλουσίου τινος κεκτημένου μυθώδη πλοῦτη. οὕτως ὅμως ἠγνόει τὸ ὄνομα· ὅτι δὲ ὁ ζηλότυπος οὗτος ἐραστὴς τὴν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ παντός βλέμματος ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐκείνῃ, τοῦθ' ὅπερ ἐδῆλον τὸν φλογερὸν αὐτοῦ ἔρωτα.

Ὅτι οἱ θεράποντες, ἀμαξήλαται, κηπουροὶ καὶ ἄλλοι κατοίκουν εἰς τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν προσωρισμένα οἰκήματα, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τοῦ οἴκου.

Ὅτι ἐντὸς τῆς ἐπαύλειος τὴν νύκτα ἔμεινον μόνον γυναῖκες, ἡ οἰκονόμος, δύο θαλαμηπόλοι, μία μάγειρος καὶ μία παιδαγωγός.

Ὅτι ὁ Ροβινὼ δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ εὐγενούς, ὅστις διετῆρει τὴν περιχαλῆ ἐκείνην ξανθὴν, διότι οὐδέποτε εἶχεν ἀμαξάν ἵνα ἀκολουθήσῃ αὐτόν, ὅτε κατὰ τύχην τὸν εἶδε διερχόμενον τὴν κιγκλιωτὴν θύραν τοῦ ἄλσους ἵνα ἀπανακάμψῃ εἰς Παρισίους. Ὅτι οἱ ἵπποι αὐτοῦ ἔτρεχον μετὰ διαβολικῆς ταχύτητος, ὥστε μόνον ἔλαφος ἠδύνατο νὰ καταφθάσῃ αὐτούς· ὅτι ἐπὶ τῶν θυρίδων τοῦ ὀχήματος διέκρινε μικροσκοπικὸν στέμμα· ὅτι ἡ οἰκία, τετράγωνος μετὰ τεσσάρων πυργίσκων εἰς τὰς γωνίας, ἦν ὅλως μεμονωμένη, ὅτι δὲ ἡμέραν τινα τολμήσας νὰ ἐρωτήσῃ τὸν θυρωρὸν ἀπεδιώχθη ὡς κύων ἀπὸ νεοῦ.

Ὅτι ἐν ἐνὶ λόγῳ παρουσιάζετο ἐξαιρετος ἐπιχείρησις, καθόσον ἡ οἰκία ἐκείνη θὰ ἦτο πλήρης χρυσοῦ, καὶ τίτλων προσόδων, καὶ ἀδαμάντων βαρυτίμων.

Ὅτι ἐπρόκειτο μόνον νὰ φράξωσι τὸ στόμα τῶν γυναικῶν, ἵνα καταστήσωσιν αὐτὰς ἀνικανούς νὰ κραυγᾶσωσι, τοῦθ' ὅπερ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃ ὁ Περὲξ διὰ μέσων γνωστῶν αὐτῷ.

Τέλος ὁ Ροβινὼ εἶλαβε καὶ τὴν ἐξῆς πολύτιμον πληροφορίαν. Ἡ ἀπόπειρα θὰ ἐγένετο τὸ ταχύτερον, πιθανῶς τὴν προσεχῆ Κυριακὴν περὶ τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας.

Ἐπῆρχεν εἰς κύων μετρίου ἀναστήματος, ὃν ἄφηνον ἐλεύθερον τὴν νύκτα εἰς τὸ ἄλσος καὶ οὕτως ἡ παρουσία ἐπροξένοι ἀμηχανίαν τινὰ τῷ δικηγόρῳ καὶ τῷ Ροβινῷ. Ἄλλ' ὁ Περὲξ ἀνύψου τοὺς ὄμους διακηρύττων ὅτι ἀνελάμβανε νὰ εἰσέλθῃ πρῶτος καὶ νὰ καταστήσῃ ἄφωνον παρευθὺς τὸν τετραπόδα ἐκείνον φύλακα.

Ὁ Ναβερρὸς ἐκείνος ἦν πολυμήχανος.

Ὁ Ροβινὼ ἰσχυρίζετο ὅτι ἐπίειγεν ἡ ὑπόθεσις, διότι ἡ κυρία ἦν ἐπίτοκος, ὅτι ἐπομένως κατὰ τὸν τοκετὸν τὸ προσωπικὸν τῆς ἐπαύλειος θὰ ἠῤῥανε διὰ τῶν προσληθησο-

μένων τροφῶν καὶ θεραπειῶν, καὶ ὅτι αἱ δυσχέρειαι θὰ ἐπνύζανον ἐντεῦθεν.

Ὁ Ροβινὼ ἠλπίζε νὰ μάθῃ πλείοτερα.

Συνήρασε κατὰ τινα στιγμὴν ὑποπτον βλέμμα τοῦ Ροβινὼ προκειμένου περὶ τῆς ὁμοιότητος τῆς ξανθῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς τινα ἄλλην, ἣν εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου, ἐνδομύχως δὲ ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ σύζυγός του.

Ἄλλ' ὁ Ροβινὼ δὲν ἐβεβαίωτο τὸ πρᾶγμα.

Εἶτε διότι ἀληθῶς δὲν ἀνεγνώρισε τὴν Γερμανὴν, εἶτε διότι ἔκρινε σύμφερον νὰ μὴ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν, οὐδαμῶς ἐξηγήθη πλείοτερον ἄλλ' ἐπιμόνως ἐσιώπη.

Ὁ Ροβινὼ ἐν τούτοις ἦν εἰς ἄκρον ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος.

Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὰ βουλευτάρτα ἀναγκῶν ἐν τῇ μνήμῃ του τὰ διάφορα συμβεβηκότα τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ «Πρασίνου Κονίκλου» συνδιάλεξις αὐτοῦ ἦνοιγεν αὐτῷ νέους ὁρίζοντας.

Αἱ φράσεις τῆς ἐπιστολῆς τῆς Γερμανῆς, ἣν ἑκατοντάκις ἀνέγνωσεν, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του :

« Ἀπήτησα ἀπὸ τὸν ἐραστὴν μου νὰ μὲ ἀποκρύπτῃ ἀπὸ πάντα τὰ ὄμματα.

» Μόνον τὸν ὄρον τοῦτον ἔθεσα διὰ τὴν θυσίαν μου ».

Τοῦτο ἦτο μόνον ἔγχος, ἐφ' οὗ ἡ τύχη ἐριπτεν αὐτόν· ἐν τούτοις ὅμως μέρος τοῦ σκότους τοῦ περικαλύπτοντος τὴν ὑπόθεσιν διελύετο.

Ἐνόμισεν ὅτι βλέπει, ὡς οἱ μάγοι, ἀστέρων ὁδηγόν.

Ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου του, μετὰ τὴν ἐν ταῖς Μεσημβριναῖς ἐπαρχίαις ἐκδρομὴν του ἐν τῷ θιάσῳ, κατοίκει μικρὸν ὑπὸ τὴν στέγην ὀμακτικὸν πλῆσιον τοῦ σι-